A bomba de reloxerÃa apelÃdase Saud

Description

Â¿Imaxina vostede que a denominaciÃ³n oficial de EspaÃ±a fose EspaÃ±a dos Borbones? Pois Arabia Saudita Ã© o Ãºnico paÃs do mundo co topÃ³nimo oficial acompaÃ±ado do nome da familia reinante. A saga dos Saud foi institucionalizada hai 240 anos polo xeque Muhamad Ibn Saud, que converteu en lei fundamental do seu entÃ³n incipiente reinado o catecismo dos wahabitas, unha secta fundamentalista sunnita creada por Muhamad Ibn al-Wahab, coetÃ¡neo de Ibn Saud. O actual monarca saudita, Fahd Saud, Ã©, polo tanto, o gardiÃ¡n do wahabismo; amÃ©n de dirixir unha familia reinante composta por unhas 3.000 persoas, entre as que figuran centos de xeques e decenas de prÃncipes.

Os Saud controlan todos e cada un dos resortes do poder do paÃs, dende as instituciÃ³ns lexislativa, xudicial e executiva do Estado atÃ© os consellos de administraciÃ³n das mÃ¡is importantes empresas Ã¡rabes (petroleiras e constructoras, servizos e sanidade, transportes e alimentaciÃ³n). Ã? mesmo tempo, os Saud ostentan a comandancia suprema das forzas armadas e dirixen a policÃa e a temida Mutawan, o corpo de funcionarios encargado de executa-las sentencias do ComitÃ© para o Fomento da Virtude e a PrevenciÃ³n do Vicio.

O wahabismo naceu no sÃ©culo XVIII como resposta do clero musulmÃ¡n Ã¡ progresiva secularizaciÃ³n da AdministraciÃ³n colonial otomana, que atÃ© ben entrado o sÃ©culo XX gobernou Arabia. Durante a Ã©poca mÃ¡is negra do imperio otomÃ¡n, que abusou da violencia atÃ© extremos inusitados, as reivindicaciÃ³ns relixiosas de Ibn al-Wahab mesturÃ¡ronse con reclamaciÃ³ns civÃs e polÃticas. Pouco a pouco e gracias Ã¡ sÃºa influencia en fogares e colectivos sociais, os cadros wahabitas teceron unha vasta rede de complicidades.

A doutrina wahabita penetrou, sobre todo, nos clans arÃ¡bigos de hÃ¡bitos nÃ³madas e adicados na sÃºa maiorÃa Ã³ pastoreo. O credo da secta fixo seus os postulados da escola xurÃdica hanbalÃ, cuxas esencias teÃ³ricas foron enunciadas por Ahmed Ibn Hanbal, que foi o mÃ¡is puritano, tradicionalista e panÃ¡rabe dos xuristas formados Ã³ abeiro do califato abasÃ (sÃ©culo XI).

Os wahabitas, Ã³ igual que Ibn Hanbal, defenden que a sharia (preceptos relixiosos musulmÃ¡ns) teÃ±a rango de lei civil e que as constituciÃ³ns dos paÃses Ã¡rabes fagan seus eses principios. A sharia dos wahabitas, por ende, Ã© singularmente involucionista porque, Ã³ contrario que a sharia de xeral aplicaciÃ³n entre os sunnitas, prescribe que as Ãºnicas leis vÃ¡lidas son as extraÃdas do CorÃ¡n e os seis libros de hadices (a sunna), que expoÃ±en as sentencias e opiniÃ³ns atribuÃdas a Mahoma e Ã³s seus discÃpulos. Ã? dicir, toda norma ou lei dictada con posterioridade carece de lexitimidade. Ese criterio Ã¢Â?Â?que os dirixentes e mandos intermedios actuais do wahabismo saudita fan seu- imposibilitou toda modernizaciÃ³n ou adecuaciÃ³n lexislativa Ã¡ realidade. En resumo, o wahabismo reproduce valores e ofrece soluciÃ³ns bosquexados hai catorce sÃ©culos.

Os Saud, na sÃºa calidade de Ã¢Â?Â?bisposÃ¢Â?Â• do wahabismo, rexeitan sistematicamente todo tipo de innovaciÃ³n ou reforma relixiosa de corte racionalista. De feito, o rigorista credo wahabita Ã© o piar ideolÃ³xico sobre o que descansa a monarquÃa dos Saud, e con ela a pervivencia dun cÃ³digo penal que aÃnda contempla, entre outras aberraciÃ³ns, a amputaciÃ³n das mans Ã³s ladrÃ³ns, a flaxelaciÃ³n dos que consumen viÃ±o e a lapidaciÃ³n das adÃºlteras. A AdministraciÃ³n civil saudita conculca a diario os dereitos humanos que ampara NaciÃ³ns Unidas.

En Arabia, por ende, os dogmas do wahabismo aplÃcanse Ã¢Â?Â?mais non sempre rigorosamente nin para todos- nunha sociedade cada vez mÃ¡is influenciada polos efectos econÃ³micos, sociais e culturais que xera a descomunal riqueza petrolÃfera. O paÃs dos Saud Ã© chocante, pois conviven a mÃ¡is avanzada tecnoloxÃa, un rÃo de petrodÃ³lares e regras de xogo inequivocamente medievais.

O actual monarca, Fahd Saud iniciou a sÃºa carreira polÃtica en 1962, cando foi nomeado ministro do Interior. El foi o mentor do primeiro e atÃ© o de agora Ãºnico programa de desenvolvemento planificado e executado en Arabia, durante o sexenio 1975-1980. Gracias Ã¡s reformas e Ã¡s obras deseÃ±adas polo equipo de tecnÃ³cratas que dirixÃa Fahd, Arabia posÃºe notables infraestructuras (autoestradas, portos, aeroportos, hospitais) e a poboaciÃ³n en xeral Ã¢Â?Â?pese Ã¡ previa selecciÃ³n e constante fiscalizaciÃ³n personalizada- goza de xenerosos servizos asistenciais, aÃnda que de

marcado sesgo paternalista e coactivo. En paralelo, Fahd Ã¢Â?Â?occidentalizouÃ¢Â?Â• o sistema financeiro do paÃs.

O afÃ¡n modernizador do rei, que no seu dÃa e antes de acceder Ã³ trono concitou esperanza nos sectores liberais da minÃºscula e dÃ©bil clase media Ã¡rabe, obedecÃa Ã¡ sÃºa formaciÃ³n e Ã¡ sÃºa dilatada experiencia diplomÃ¡tica. Das sÃºas viaxes e prolongadas estancias en Occidente, Fahd aprendeu que para perpetua-lo poder dos Saud cumprÃa propiciar certo grado de estabilidade social e, sobre todo, calar bocas e contentar petos. En consecuencia, a dictatorial Arabia dos wahabitas Ã© unha sociedade silenciada polo medo, comprada co reparto selectivo de riquezas sen conto e adormecida con prestaciÃ³ns convenientemente condicionadas.

A pesar dos escaparates institucionais e da complicidade da maiorÃa de medios de comunicaciÃ³n de Occidente, en Arabia a falla de respecto Ã³s dereitos humanos Ã© tal palmaria como a que sufriron os afgÃ¡ns cando Kabul era a capital dos talibÃ¡ns, que, paradoxal e significativamente, eran e son declarados admiradores da secta sunnita fundada por Ibn al-Wahab.

NinguÃ©n ignora, tampouco en Washington nin en Madrid, que membros da familia Saud apoiaron economicamente Ã³s talibÃ¡ns para derroca-lo Goberno afgÃ¡n prosoviÃ©tico e instaurar en Kabul un rexime islamista.

Nos Ãºltimos anos, o comportamento dos Saud Ã¢Â?Â?da sÃºa xenerosidade saben tamÃ©n os fundamentalistas que operan en Alxelia, en Exipto, no LÃbano ou na provincia china de SinkiangÃ¢Â?Â? ten amosado que o primeiro productor mundial de petrÃ³leo nin sequera precisa ter unha polÃtica estable de alianzas. O Goberno dos Saud coquetea dende hai dÃ©cadas con Washington e, pese a iso, se permite o luxo de financiar impunemente as correntes relixiosas mÃ¡is ortodoxas, dende Marrocos atÃ© Indonesia. Ã? mÃ¡is, os Saud gaban a polÃtica da UniÃ³n Europea en Oriente PrÃ³ximo e, sen pestanexar, coa outra man emponzoÃ±an as relaciÃ³ns islam-cristianismo nos BalcÃ¡ns e no CÃ¡ucaso (extremistas musulmÃ¡ns de Chechenia, Cosova e Bosnia nutrÃronse con dÃ³lares wahabitas).

Os Saud, xenerosos tamÃ©n na costa malagueÃ±a, gozan dun poderoso salvoconducto xeopolÃtico: as reservas de hidrocarburos mÃ¡is cuantiosas da Terra.

Dando por certo que os Ãºltimos atentados perpetrados no territorio saudita son obra de Al Qaeda, na penÃnsula arÃ¡biga danse condiciÃ³ns obxectivas inmellorables para a desestabilizaciÃ³n, pero non por causa das acciÃ³ns terroristas da organizaciÃ³n que Ã³ parecer lidera Ben Laden, senÃ³n polo carÃ¡cter do rexime saudita, pola ausencia de clases medias (non hai ningÃºn colchÃ³n social entre a xeralidade da poboaciÃ³n e as familias que gobernan e se enriquecen por estar emparentadas cos Saud) e porque o sistema socio-econÃ³mico carece de estructuras racionais. SÃ³ o eficaz labor das policÃas civil e relixiosa, en coordenaciÃ³n cun exÃ©rcito adecuadamente gratificado, impiden que estoupe o polvorÃn.

Ã? incerto que Al Qaeda sexa o motor da desestabilizaciÃ³n na leira saudita. Canto ocorre e canto poida ocorrer en Arabia nos prÃ³ximos anos Ã© e serÃ¡ responsabilidade dos Saud, agÃ¡s para os reproductores de espellismos.

O que carece de explicaciÃ³n lÃ³xica, mesmo dende un punto de vista occidentalista, Ã© que os gobernos dos Estados Unidos e da UniÃ³n Europea teimen en apoiar, lexitimar e defender un rexime podrecido cuxa previsible caÃda xerarÃ¡ unha crise enerxÃ©tica de alcance mundial e imprevisibles consecuencias.

Os Saud, que se teÃ±en negado sistematicamente a racionaliza-los seus criterios de gobernaciÃ³n, constitÃºen un perigo mÃ¡is real que Al Qaeda. MÃ¡is desestabilizador que o terrorismo branquista Ã© a medieval mesquindade dunha macrofamilia que aplaude o apedreamento das esposas que deciden romper cos seus maridos. SÃ³ Ã© un detalle, pero revelador. Â¿Quen alimenta con maior eficacia o nihilismo e o caos, os desesperados ou iluminados que se inmolan cunha bomba xuntada Ã³ corpo ou os gobernantes que amparan a iniquidade e a corrupciÃ³n xeralizadas?

Neste escenario, os criterios xeopolÃticos dos Estados Unidos resÃºmense cunha palabra: petrÃ³leo. Os hidrocarburos estÃ¡n detrÃ¡s de tÃ³dalas decisiÃ³ns que adopta Washington con relaciÃ³n a Oriente Medio e Ã³ paÃs dos Saud, mÃ¡xime despois do relevo de Bill Clinton na Casa Branca. Arabia serÃa unha bomba de reloxerÃa aÃnda que Al Qaeda non existise.

Acceso ao artigo orixinal no repositorio web 1998-2012

APARTADOSTEMATICOXEOGRAFICOS

Middle East ARCHIVE

IDIOMA

Galego

Date Created
November 18, 2003
Meta Fields

Autoria :	10914
Datapublicacion :	2003-11-18 00:00:00